

noget nyt har anvendt ordene »forskud/a conto-refusion«.

Spørgsmål 1 til rigsrevisionen gennem statsrevisorerne:

Der udbedes en begrundelse fra rigsrevisionen for ikke i medfør af § 16, stk. 2, i lov om revisionen af statens regnskaber m.v. at have meddelt arbejdsministeren rigsrevisionens særstandpunkt i rapporten af 17. februar 1976 fra arbejdsgruppen vedrørende de statsanerkendte arbejdsløshedskassers regnskabsvæsen m.v.

Svar:

Bestemmelsen i § 16, stk. 2, har til formål at sikre, at en revisionssag føres frem til endelig afgørelse, og den fastslår, at afgørelsen ligger hos ministeren og ikke hos revisionen.

Ligesom den tilsvarende »decisionsregel« i den gamle statsregnskabslov af 1926 er bestemmelsen mere af principiel end af praktisk betydning. Den er da også kun anvendt ganske få gange siden gennemførelsen i 1976.

Det blev ikke på noget tidspunkt overvejet at anvende reglen i forbindelse med rapporten af 1976.

Forklaringen er formentlig, at der ikke – som det forudsættes i § 16, stk. 2 – var tale om en revisionssag, hvor rigsrevisionen ikke kunne godtage en centralstyrelses standpunkt.

Centralstyrelsen – arbejdsministeriet – var ikke repræsenteret i arbejdsgruppen. Endvidere tog administrationens repræsentanter i arbejdsgruppen ikke standpunkt til mindretalsudtalelsen fra rigsrevisionens medlemmer, men henviste til, at de pågældende spørgsmål faldt uden for arbejdsgruppens kommissorium.

De to revisionsspørgsmål, som blev rejst i mindretalsudtalelsen, var således ikke nået frem til § 16, stk. 2-stadiet, men kunne vide-reføres uden brug af denne bestemmelse.

Således måtte det forventes, at spørgsmålene ville indgå i ministeriets sagsbehandling, hvad de også rent faktisk gjorde, jfr. brevvekslingen mellem ministeriet og arbejdsdirektoratet.

Rigsrevisionen kunne også selv have vide-reført sagerne ved at følge ovennævnte brevveksling op eller begynde en ny. Når dette ikke blev gjort i den nærmest følgende perio-

de, skyldtes det både arbejdsmæssige forhold og den principielle holdning til hjemmelsspørgsmålet, jfr. oplysningerne herom i rigsrevisionens notat af 31. oktober 1984 til statsrevisorerne om dommerundersøgelsen.

Spørgsmål 3 til rigsrevisionen gennem statsrevisorerne:

Kan det oplyses, om der ligger en ændret stilling til hjemmelsspørgsmålet til grund for, at medarbejdere i rigsrevisionen i 1976-rapporten giver udtryk for, at forskudsudbetalinger forudsætter særlig lovhjemmel, mens problemet om manglende lovhjemmel ikke nævnes i beretning 18/1979. Det bedes i denne forbindelse oplyst, om det har påvirket rigsrevisionens opfattelse af hjemmelsspørgsmålet, at der siden tillægsbevillingsloven for 1977–78 er medtaget en rentekonto.

Svar:

Problemerne i 1976-rapporten blev forelagt rigsrevisionens ledelse i et referat af juni 1976, jfr. dommerdelegørelsen og ovennævnte notat.

Det fremgår af afdelingschefens og rigsrevisors påtegninger, at de forudsatte, at rigsrevisionen blev holdt underrettet om, hvad der passerede i sagen om lovhjemmel i arbejdsdirektoratet og arbejdsministeriet, men at de ikke fandt det nødvendigt, at rigsrevisionen tog nye, selvstændige initiativer for at få spørgsmålet yderligere belyst.

Dette var dog ikke udtryk for en ændret stilling til hjemmelsspørgsmålet. Fra ledelsens side vurderede man ikke spørgsmålet om, hvorvidt der var særlig hjemmel i arbejdsløshedsloven til forskudsudbetalingerne, som væsentligt i forhold til 1976-rapportens forslag om ændring i det hidtidige system for anvisning, revision m.v. Man anså det nu som den primære revisionsopgave at påse, at der førtes et effektivt administrativt tilsyn med den samlede tilskudsordning, derunder ikke mindst med dagpengenes beregning og udbetaling i kasserne.

Da man derfor i 1978 – efter styrkelse af bemandingen af revisionsområdet – påbegyndte nye undersøgelser af dagpengeadministrationen, var det med dette formål og ikke for at genoptage problemer fra 1976-rapporten.